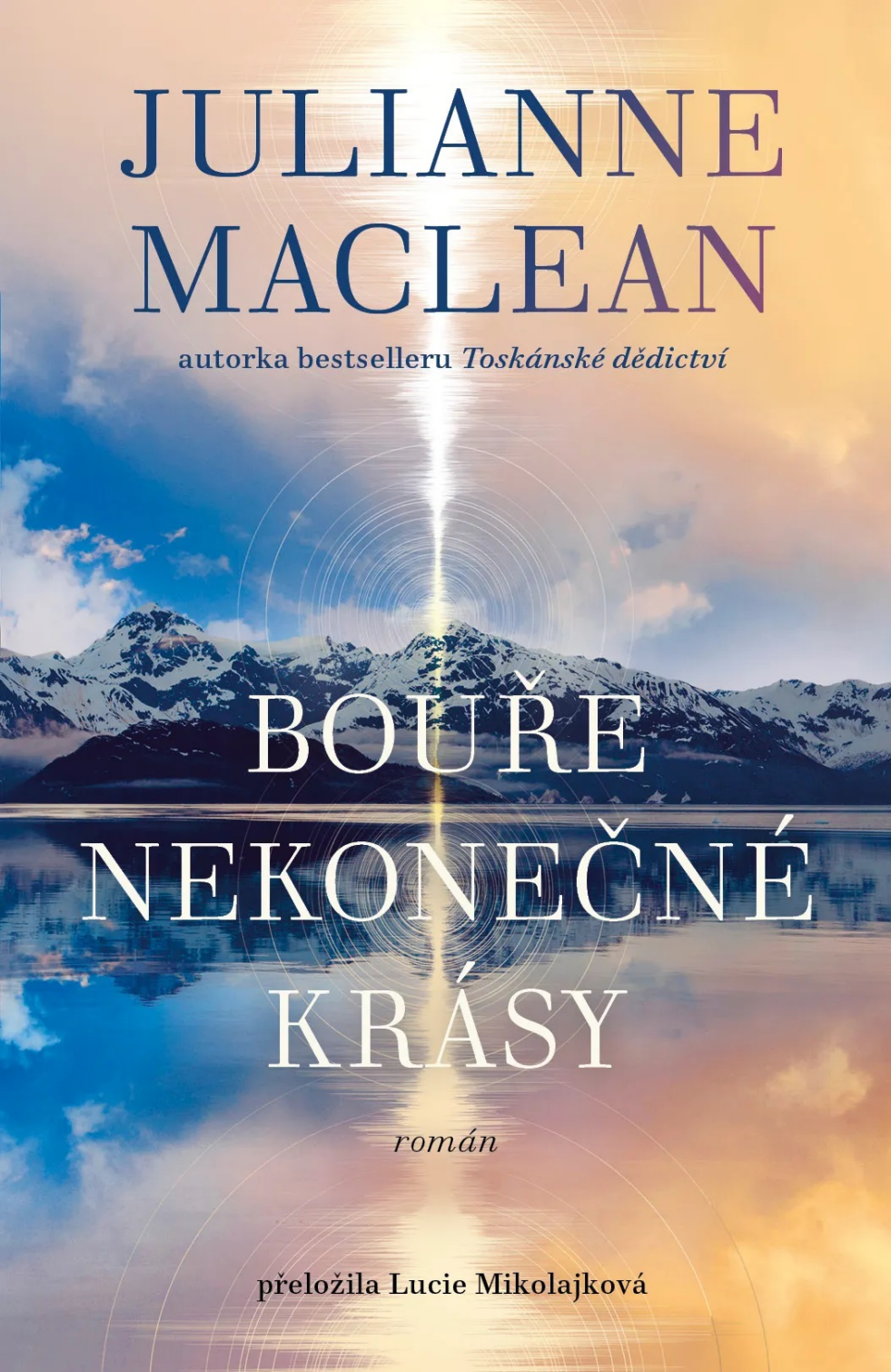

JULIANNE
MACLEAN
autorka bestselleru *Toskánské dědictví*
BOUŘE
NEKONEČNÉ
KRÁSY
román
přeložila Lucie Mikolajková

BOUŘE NEKONEČNÉ KRÁSY

JULIANNE MACLEAN

BOUŘE NEKONEČNÉ KRÁSY

přeložila Lucie Mikolajková

A STORM OF INFINITE BEAUTY
Copyright © 2023 by Julianne MacLean Publishing Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Mikolajková, 2026
Cover © Caroline Teagle Johnson, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-5510-3 (PDF)

Tuto knihu věnuji své dceři Lauře,
kterou budu mít navždy ve svém srdci.

„Představme si celý svět jako velikánskou kapku rosy, posetou flíčky a proužky ostrovů a kontinentů, jež letí vesmírem v záplavě dalších hvězd. A jak všechny dohromady září a zpívají, jeví se celý vesmír jako bouře nekonečné krásy."

John Muir, *Cesty po Aljašce, výprava roku 1879*

PROLOG

Valdez, Aljaška, 27. března 1964

Třiadvacet minut před tím, než vypuklo zemětřesení, se Valerie McCarthyová vypravila poslat dopis. Dala do něj všechno, celé své srdce, vlila do něj všechny své mladistvé city a sny, jež v sobě až dosud potlačovala. Pero letělo po papíře jako splašené a vyjadřovalo ty nejhlubší, nejprudší touhy. Byla odhodlaná to ještě naposled zkusit, aby mohla vést takový život, jaký opravdu chtěla.

Velkopáteční večer byl mrazivě chladný a celý svět jí připadal zvláštní a nový. Nebe halily chmurné šedivé mraky, avšak sněhem pokryté vrcholky hor v dáli se koupaly v kouzelném světle. Všude panoval jakýsi podivný, nehybný klid. Valerii se srážel dech a odletoval jí od úst v obláčcích páry. Tlačila kočárek po McKinley Street směrem k dokům, kde právě kotvil parník *Chena* a vykládal zásoby. Valerie mířila k lodi, aby svěřila svůj dopis do správných rukou – do rukou někoho, komu mohla důvěřovat.

Zrychlila krok. Kočárek s Cameronem nadskakoval na hrbolatých ledových plotnách a kolečka v tichém večeru hlasitě rachotila, ale její malý andílek sladce spinkal a ani nezaplakal.

Konečně došla až do centra města a na rohu Alaska Avenue zabočila směrem k nábřeží. Vydala se po hliněném náspu k dokům, vstříc burácení dodávek, které jezdily sem a tam. Zdálky se ozývalo houkání klaksonů a pokřik mužských hlasů. Kolem Valerie proběhla skupinka malých kluků, kteří

se běželi podívat na vykládání – ve městě, kde měl televizi jen málokdo, to byla vzrušující podívaná.

Valerie kráčela svižným tempem. Teklo jí z nosu, ale neměla s sebou papírové kapesníčky, a tak jen popotáhla a otřela si horní ret hřbetem zápěstí. Zrovna tlačila kočárek kolem baru Village Morgue. Ve dveřích postávalo pár chlapíků a o něčem se dobromyslně dohadovali. Valerie prošla kolem nich a vrhla letmý pohled k malému přístavišti pro čluny. Její kamarád Jeremy se tam ležérně opíral o nablýskaný přední nárazník zaparkovaného auta a povídal si s Angie.

Valerie zvolnila krok. Na pár vteřin ztuhla, pozorovala je a s nemalou obavou přemýšlela, o čem se asi baví. Potom se Jeremy zvedl a sevřel Angie v náručí. Valerie se při pohledu na jejich objetí prudce nadechla: Angie byla vdaná a tohle nevěstilo nic dobrého. Oba to dobře věděli.

Teď na to však Valerie neměla čas. Měla dnes vlastní úkol. Donutila se odvrátit pohled a znovu roztlačila kočárek. Zítra za Angie zajde a promluví si s ní.

Konečně dorazila až na konec doku, kde přístavní dělníci vykládali obří zásobovací loď. Z nákladního prostoru vytahovali na kladkách a provazech dřevěné palety. Zástup dalších dělníků vynášel po svažující se lávce menší bedny.

U zábradlí parníku stál lodní kuchař a házel místním chlapcům pomeranče. Ti se po nich dychtivě natahovali. Valerie si sundala vlněnou čepici a zamávala na něj.

„Dobrý den, promiňte, vy jste Marcus?“

„To jsem!“ zavolal v odpověď.

„Já jsem Valerie, Jeremyho kamarádka. Potřebovala bych od vás laskavost.“

Muž ukázal na lávku a vydal se jí po palubě vstříc. Valerie čekala, až sejde po lávce až k ní.

„Těší mě, Valerie,“ pronesl muž přátelsky. Vystoupil na břeh a sklonil se nad kočárkem. „A kdo je tady ten drobek?“

Valerie odhrnula deku. „To je Cameron. Dneska jsou mu tři dny! A jak vidíte, spí jako dudek."

„No páni! Takhle pěkného kluka jsem ještě neviděl! Blahopřeju."

Valerie znovu pečlivě upěchovala deku Cameronovi kolem oušek.

Marcus se narovnal. „Co byste potřebovala?" zeptal se.

Valerie si stáhla palčáky, vytáhla z kapsy dopis a podala mu ho. „Myslíte, že byste ho za mě mohl poslat, až příště zakotvíte? Ofrankovaný je myslím dost."

Marcus se na dopis na okamžik tázavě zadíval. „Na poště ve Valdezu by to nešlo?"

Valerie stále držela dopis v napřažené ruce. „Tak nějak… ale to je dlouhý příběh, a kdybyste ho chtěl slyšet, budeme tu celý den."

Marcus lehce přimhouřil oči a pozorně se na ni zadíval. Potom si od ní vzal dopis a přečetl adresu na obálce. „Wolfville, Nové Skotsko."

Valerie ukázala na Camerona. „Chci se s někým doma o tu novinku podělit."

Marcus chápavě přikývl, strčil si dopis do náprsní kapsy a třikrát na ni poklepal. „Bez obav. Postarám se, aby se v pořádku dostal, kam má."

Valerie vydechla úlevou. „Děkuju. Jeremy říkal, že mi pomůžete. Jsem vám moc vděčná." Natáhla si rukavice a otočila kočárek. „Už vás nechci zdržovat. Je tady pěkný blázinec." Kolem nich s rámusem projel vysokozdvižný vozík.

„Nashle a hezký víkend," rozloučil se Marcus a vydal se po lávce zpátky na loď.

S novou nadějí v srdci se Valerie opřela do kočárku s Cameronem a začala se vzdalovat od parníku. Cestou se usmála na mladého tatínka, který nesl na ramenou svou dcerku, a napadlo ji, jak asi bude vypadat její vlastní budoucnost,

když je dopis už na cestě domů. Za měsíc či dva už možná budou žít s Cameronem úplně jiný život.

Před Valerií se znovu vynořilo přístaviště člunů a ona zvolnila krok, zatímco hledala pohledem Angie a Jeremyho, ale ti už byli pryč. Netušila, kam zmizeli, a neubránila se obavám, co asi dělají. Pokračovala však dál přes násep a v duchu si říkala, že to není její problém. Jeremy i Angie byli dospělí. Ona teď má Camerona a musí se o něj postarat. Nepřála si nic než nechat ruch a rámus valdezského nábřeží za sebou a vrátit se domů, do klidu a ticha ve Wilderness Lodge.

V duchu si představovala, jak se usadí v houpacím křesle u krbu, když vtom se nad město od nedaleké konzervárny přihnalo hejno mořských ptáků. Divoce jí poletovali nad hlavou sem a tam. Vzápětí se o pár bloků dál divoce rozštěkal pes a hned nato kolem ní proběhl jiný pes pelášející směrem k horám v dáli. Valerie zvedla oči k nebi. Blížila se snad bouřka?

Vtom se země začala otřásat. Bylo to jako bušení sbíječky, které jí rozvibrovalo všechny kosti v těle. Z hlubin země se ozvalo mocné hřmění, jež přehlušilo i hluk z přístavu za ní. Valerie pevně sevřela rukojeť kočárku a v břiše se jí vzedmula panika.

Otřesy stále sílily a země pod nohama se jí zhoupla dobrého půl metru na jednu stranu a pak skoro metr na druhou. Valerie se stěží udržela na nohou.

„To jsou Rusové! Bombardujou nás!“ ječela nějaká žena na chodníku, zatímco se potácela doprostřed ulice. Zaparkovaná auta kolem ní poskakovala, převracela se a narážela do sebe.

Kolem Valerie proběhli kluci, kteří předtím chytali v docích pomeranče. „Zemětřesení!“ křikli na ni. „Utíkejte!“

Mířili do vnitrozemí, pryč od nábřeží, a Valerie se pustila za nimi, jak nejrychleji mohla. Tlačila těžký, neohrabaný kočárek přes hrbolaté kusy ledu a země pod ní se houpala jako obří vlny na moři. Vzdouvaly se ulicí, zvedaly na svých

hřebenech domy i auta a vrhaly je do obřích příkopů, jež za sebou nechávaly.

Jeden z chlapců se zastavil, ohlédl se k dokům a vytřeštil oči hrůzou. Valerie se zastavila a otočila se také.

Parník *Chena* nadskakoval nahoru a dolů jako plastová hračka a z lodi pronikavě ječela siréna. Budovy skladišť na břehu skřípěly a úpěly a za pár vteřin se začaly rozpadat. Střechy se propadaly, domy se bortily. Než Valerie stačila vstřebat, co se děje, zřítilo se celé přístavní molo do moře, se vším všudy – vzalo s sebou auta, náklaďáky, domy i lidi. Před Valeriinýma zděšenýma očima se celý dok potopil do zálivu.

Věděla, že musí utíkat, ale celá ulice se naklonila na jednu stranu a ona se jen stěží držela na nohou. Od domů, které se kroutily a skládaly k zemi, odletovalo roztříštěné sklo. Telefonní sloupy se kývaly sem a tam jako stěrače na autě. Dráty elektrického vedení se trhaly a bičovaly chodníky. Země se vzdouvala a burácela. Cameron se v kočárku rozplakal.

Přímo před Valerií se v zemi rozevřela obrovská prasklina, z níž začala tryskat špinavá černá voda jako z požární hadice. Valerie rychle strhla kočárek k sobě, ale puklina se zavřela tak rychle, jako se otevřela. Valerie netušila, jestli se má vrátit, nebo utíkat dál, ale pak se ohlédla na nábřeží a spatřila, jak se příď *Cheny* zvedá na obří vlně, až loď trčela téměř kolmo vzhůru. Valerie zděšeně zamžikala, ochromená při pohledu na obrovitánský mosazný lodní šroub, který se pomaličku otáčel ve vzduchu. Několik okamžiků stála jako omráčená. Sto třicet metrů dlouhá nákladní loď se před jejíma očima s burácením zřítila na to, co zbylo z doků. V rozbouřené vodě se mezi troskami zmítali lidé. Nikdy v životě nic takového neviděla. Z hrdla se jí vydral zdušený, zoufalý výkřik.

Obří parník, převrácený na bok, se děsivou rychlostí neřízeně řítil ke břehu a rozrážel přitom plovoucí čluny a trosky.

Vytvořil velikánskou vlnu, která se teď valila k městu. Valerie stále jen ochromeně zírala, jak voda zaplavuje Alaska Avenue.

V zoufalé snaze vlně utéct Valerie pevně sevřela rukojeť kočárku, vší silou se do něj opřela a rozběhla se jako o život. Země se jí stále houpala pod nohama a přívalová vlna jí burácela v patách jako ohromný netvor. Valerie neměla v hlavě nic než zoufalou touhu zachránit sebe i Camerona.

Proběhla kolem domu, jehož betonové průčelí se vzápětí zhroutilo a v oblacích omítkového prachu se změnilo v sutiny. Temná vlna se valila dál do města a dohánělа ji. Pud sebezáchovy Valerii zcela ovládl a ona utíkala s kočárkem dál do vnitrozemí.

Před ní se rozevřela další hluboká puklina a vzápětí do ní zajela přední kolečka kočárku. Valerie horečně lomcovala rukojetí, ale kočárek se v prasklině pevně zaklínil. V horečném děsu se Valerie pokoušela Camerona z uvízlého kočárku vyprostit, vzít ho do náručí a utíkat dál. Vtom do ní však narazila vlna zpěněné ledové vody a srazila ji na zem.

Ne! Vlna se přes ni přelila, vzápětí ji vyhodila nahoru a zase stáhla dolů.

Camerone!

Něco ji uhodilo do hlavy a Valerie ochabla. Její zesláblé tělo se nehybně vznášelo černou, tichou prázdnotou. Všechny myšlenky i strach ji opustily. Zbyla jen tma a nicota.

Pak se ale noční můra vrátila. Valerií prostupovala zima. Prudce se vynořila na zpěněnou hladinu a lapala po dechu. Vlna ji vrhla na auto, které bylo kolmo zaklíněné v obří průrvě. Vzápětí se příval zpomalil a voda se začala vracet zpátky k zálivu, ale mezitím stačila Valerii odnést o dva bloky dál.

Té se točila hlava, byla dezorientovaná, mokrá a celá se třásla. Podařilo se jí ale vyškrábat na nohy a rozběhla se za vzdalující se vlnou až k prasklině, v níž uvízl kočárek. Modlila se, aby v něm byl Cameron stále ještě ukšírovaný. Tak rychle

snad ještě v životě neutíkala. Když však doběhla k puklině, celý svět jako by zbělel. Očima jako ostříž se Valerie prudce rozhlížela a hledala kočárek. Byl pryč.

Znovu se rozběhla a hnala se za vlnou, která už se stáhla zpět do zálivu a parník vzala s sebou.

„Camerone!“

Doky a všechno v nich pohltilo moře. Valerii však nezajímalo nic než Cameron. Horečně se rozhlížela na všechny strany. Země se stále chvěla, ale ona to téměř nevnímala. Pak se jí pod nohama rozevřela další hluboká puklina, a než si Valerie uvědomila, co se děje, spadla přímo do ní.

ČÁST PRVNÍ

KLID

KAPITOLA 1

Annapolis Valley, Nové Skotsko, Květen 2017

V růžovém, mlžném soumraku panoval blažený klid, který nenarušil ani závan větru. Jediný zvuk v tom tichu byl pravidelný dusot Gweniných tenisek, jak běžela po chodníku.

Doběhla na konec dlážděné příjezdové cesty, zpomalila a začala obcházet kolem dokola, aby popadla dech a trochu vychladla.

Na trávníku před domem se s klidnou elegancí skláněla smuteční vrba. Gwen zavřela oči a nadechla se sladké vůně jabloňových květů, jež se k ní linula ze sadu odnaproti. Na východě, nad horským hřebenem daleko na obzoru, zářilo slunce. Před ní se rozprostíralo nádherné údolí a Gwen se zmocnilo až ohromující vytržení. Už dlouho takový pocit okouzlení nezažila. Možná za to mohly endorfiny, které se v ní vyplavily při běhu a smísily se s vůní jarních květů, jež věštily příchod léta.

Gwen už se ho nemohla dočkat. Zima byla dlouhá a chladná.

Otočila se, vyšla po předních schodech, otevřela domovní dveře a vešla dovnitř. Dvoupatrový dům v koloniálním stylu měl střechu z cedrových šindelů, zprohýbaných a od slunce vyšisovaných do světlé šedi. Uvnitř byl citlivě a vkusně zrenovovaný a jeho starobylé kouzlo se mísilo se současným stylem, včetně moderní kuchyně vybavené nejnovějšími spotřebiči. Rekonstrukce jim s Erikem zabrala celý rok, než se konečně mohli nastěhovat – byť si Eric domu dlouho neužil.

Gwen zůstala stát ve vstupní hale a přitiskla si hřbety dlaní k čelu. Proč si tohle dělá? Ještě před chvílí si užívala východ slunce a poprvé za bůhvíjak dlouho viděla život nadějněji. Proč si to musela zkazit vzpomínkou na Erika? Je pryč a ona se s tím musí smířit. Jejich manželství skončilo a ona by měla přestat snít o tom, že se k ní přece jen vrátí. Byl to už rok, co odešel, takže bylo načase začít brát věci tak, jak jsou.

Gwen zavřela oči, zhluboka, očistně se nadechla a donutila se nepříjemné myšlenky zaplašit. *Musíš myslet na něco jiného.*

Kolik je vlastně hodin? No vida. Musí se začít chystat do práce.

Gwen otevřela oči a vyběhla do schodů dát si sprchu.

* * *

O půl hodiny později měla na sobě rezavě hnědou pouzdrovou sukni se svetříkem stejné barvy a na nohou černé lodičky, připravená vyrazit do práce. Stála v tiché kuchyni, kde si přelévala kávu do cestovního termohrnku. Potom si na něco vzpomněla. Dnes bylo třiadvacátého května. Měla dnes schůzku – před týdnem jí přišel e-mail od nějakého amerického spisovatele, který ji informoval, že se chystá přijet do muzea. Vysvětlil, že píše Scarlettin životopis a požádal Gwen o přístup do archivu. Nebyl to první autor, který k nim do muzea zavítal – za ty roky jich byla pěkná řádka –, ale byl první, který měl smlouvu na šesticifernou sumu s významným newyorským nakladatelstvím.

„Ach jo," vzdychla Gwen, nasadila víčko na termohrnek, popadla kabelku a vyšla ze dveří k autu.

* * *

Muzeum Scarlett Fontaineové se nacházelo ve velkém viktoriánském sídle v městečku Wolfville v Novém Skotsku. Slavná hollywoodská hvězda a módní ikona šedesátých a sedmdesátých let v tomhle domě strávila dětství. Scarlett, původním jménem Valerie McCarthyová, se narodila v roce 1942 v Annapolis Valley a po maturitě se vydala do New Yorku, aby si splnila svůj sen stát se herečkou. Po roce stráveném na Manhattanu se přesunula do Hollywoodu, kde se jí vzápětí povedlo získat hlavní roli v oscarovém filmu. Úspěšně jím zahájila patnáctiletou filmovou kariéru, během níž dvakrát vyhrála Oscara – jednou za herectví a jednou za nejlepší filmovou píseň. Poté se stáhla ze světel reflektorů a přestěhovala do se Švýcarska, kde v roce 1979 zemřela.

„Dobré ráno, Noro," zavolala Gwen ode dveří, když dorazila do muzea. Nora pracovala v obchůdku se suvenýry a prodávala vstupenky. V letních měsících dělala Gwen spolu s několika studenty-brigádníky komentované prohlídky, ale teď byl teprve květen. Turistická sezóna se zatím jen rozbíhala. Autobusové zájezdy z výletních lodí začínaly přijíždět až v červnu.

„Nejspíš jsi zapomněla, že budeme mít dneska návštěvu, co?" zeptala se Gwen Nory.

Nora vyšla zpoza pultu z dubového dřeva. „Ten americký spisovatel?"

„Jo. Jmenuje se Peter Miller." Gwen si rozpačitě posunula na rameni popruh kabelky. „Taky jsem se to asi snažila vytěsnit."

Když si dotyčného vygooglila, zjistila, že se jedná o proslulého hollywoodského bulvárního fotografa, který už prodal stovky lascivních snímků celebrit snad každému pochybnému plátku. Jednou ho kdosi pochvalně popsal jako chlapíka, který umí skákat přes plot jako nikdo jiný v Hollywoodu.

„Kdy má dorazit?" zeptala se Nora.

„V půl desáté." Gwen mrkla na hodinky a vydala se do své kanceláře. „To mám ještě čas poschovávat to nejzajímavější."

Nora se zasmála. „Mám mu prodat běžný dospělácký lístek?“

„Rozhodně,“ přisvědčila Gwen. „A pak ho přiveď rovnou ke mně do kanceláře. Nechci, aby mi tu slídil bez dozoru ještě dřív, než se s ním seznámím.“

* * *

Gwen nechtěla působit předpojatě, ale paparazzi mezi její oblíbence nepatřili. Chudinka Scarlett si s novináři hrozně zkusila. Celá jedna vitrína v horním patře byla věnována tomu, jak ji neustále pronásledovali, takže se nakonec musela přestěhovat do Švýcarska, aby měla trochu soukromí. Gwen si v duchu říkala, co asi pan Miller na tuto část výstavy řekne, až si bude muzeum procházet.

Posadila se za stůl. Z okna měla výhled na zadní parkoviště a tenisový kurt, který kdysi patříval Scarlettině rodině, ale dnes byl veřejně přístupný. Toho rána otevíralo muzeum až v deset, takže když v půl desáté zajela na parkoviště černá Honda Accord, bylo Gwen jasné, že je to pan Miller.

Přisunula si křeslo blíž k oknu a sledovala, jak muž vystupuje z auta a protahuje se. Viděla už na internetu jeho fotky. Asi tak pětatřicet, pohledný, s tmavými vlasy. Dnes měl na sobě černou koženou bundu, džíny a tenisky. Oči mu zakrývaly zrcadlové sluneční brýle. Bylo zřejmé, že je ve výborné kondici, nepochybně v důsledku všeho toho honění se za celebritami na ulici a lezení po stromech za okny hotelových pokojů.

Muž se sklonil do auta, vytáhl černou plátěnou tašku na počítač a přehodil si ji přes rameno. Potom vytáhl telefon, podíval se na displej a už za chůze začal vyťukávat zprávu.

Gwen zajela s křeslem zpátky ke stolu, kde dokončila rozepsaný e-mail, zatímco čekala, až Nora návštěvníka zavede

dovnitř. Za okamžik už klepala na Gweniny otevřené dveře. „Je tu pan Miller."

„Děkuju," zareagovala Gwen a zavřela okno s e-maily.

Nato vstoupil pan Miller, tentokrát už bez bundy. Nora mu ji zjevně pověsila na věšák. Na sobě měl nažehlenou košili s bílým límečkem a rukávy vyhrnutými k loktům.

Gwen vstala a přes stůl mu nabídla ruku k potřesení. „Já jsem Gwen Hollingsworthová."

Nora se tiše vzdálila a zavřela za sebou dveře.

„Peter Miller." Muž poodstoupil. „Děkuju, že jste si na mě udělala čas. Je vážně vzrušující tu konečně být." Prohlížel si přitom vysoké stropy, stěny s dubovým obložením a starožitné lampy.

„Vzrušující?" zopakovala po něm Gwen.

„No jasně. Vidět město, kde Scarlett Fontaineová vyrůstala, a dům, kde žila… je to jako vstoupit do minulosti."

„To máte asi pravdu. Posaďte se, prosím." Ukázala na kožený ušák naproti svému stolu a sama se rovněž posadila.

Peter si postavil tašku s notebookem na zem a pohodlně se uvelebil.

„Moc ráda bych se o té vaší knize dozvěděla víc," ujala se Gwen slova. „Ale měla bych vás na rovinu varovat: hodně mi záleží na tom, abych chránila Scarlettinu památku. Ve skutečnosti byla hodně uzavřená osoba a rozhodně by si nepřála, aby se její život rozmazával v nějakém bulvárním škváru."

Peter tázavě naklonil hlavu. „A vy myslíte, že se chystám napsat něco takového?"

Gwen napadlo, že ho možná urazila, když označila jeho knihu za škvár. Ale nevystihovalo to snad přesně všechny ty jeho fotky?

„No, vlastně nevím," pronesla. „Psal jste v e-mailu, že to má být životopis, ale já jsem si vás vygooglila. Ještě nikdy jste žádnou knihu nenapsal. Všechno, co vám dosud vyšlo

v tisku… no, řekněme, že to bylo mnohem stručnější. A měl byste vědět, že nemám paparazzi zrovna v lásce."

„Osobně dávám přednost označení nezávislý fotograf," poznamenal a na okamžik se jí pozorně zadíval do očí, „ale důležité je, že zjevně nemáte v moji kvalifikaci zrovna důvěru."

„Ledaže by ta vaše knížka měla být obrázková?" prohodila Gwen poněkud jedovatě.

„Ne," opáčil. „Bude to opravdická kniha, budou v ní slova a věty bez pravopisných chyb, i obsah bude mít. Dokonce i rejstřík." Peter mávl rukou. „Ale nebojte, neberu si to osobně."

Gwen se poškrábala na šíji. „Pardon. Nechtěla jsem, aby to vyznělo tak povýšeně."

„V pohodě. Jsem na to zvyklý. Mám to na talíři každou chvíli."

„Vážně?" řekla Gwen. „A to vám nevadí?"

Pohlédl z okna a pokrčil rameny. „Snažím se nebrat si k srdci, co si o mně lidi myslí."

„No, to je celkem zřejmé," opáčila Gwen. „Jinak byste jim nemířil teleobjektivem na zahradu."

Podíval se jí do očí a ve tváři se mu objevil chladný výraz. „To máte pravdu."

Chvíli oba mlčeli a Gwen měla pocit, že se navzájem měří. Pak se Peter předklonil, opřel se lokty o kolena a sepjal ruce.

„Myslím, že jsme nezačali úplně nejlíp," pronesl po chvíli. „Je zjevné, že vám na tomhle muzeu i na Scarlettině památce – nebo na její pověsti, jak chcete – hodně záleží. To chápu. Je to pro vás osobní, a já vím proč. Taky jsem si vás vygooglil."

Znovu se pohodlně opřel v křesle. Gwen složila ruce v klíně a upřeně ho pozorovala. „Vážně?" Neznělo to jako otázka.

„Ano. Vím, že jste se Scarlett Fontaineovou příbuzná a jste taky jediná dědička jejího obrovského jmění, které v současnosti spravují vaši rodiče."

Gwen nemohla vystát lidi, kteří měli pocit, že o ní vědí úplně všechno – jen proto, že si něco přečetli na internetu.

„To je pravda," přitakala, ale rozhodla se mu neprozradit, co ji ke Scarlett osobně poutá. Scarlett byla její sestřenice z druhého kolena a vlastně se nikdy nesetkaly – zemřela dřív, než se Gwen narodila. Ale její hudba pomohla Gwen přečkat nejedno špatné období v jejím životě, a zvlášť uplynulé dva roky.

„Ale chci vás ujistit," pokračoval Peter, „že se nechystám napsat nic lascivního ani bulvárního. Rád bych si u vás udělal pořádnou rešerši a s vaším svolením použil některé fotografie ze zdejších sbírek. Fotky z dětství a mládí. Snímky, které se ještě nikdy neobjevily."

„Aha," pronesla Gwen.

„Možná pomůže, když vám o sobě řeknu něco víc," pokračoval dál, zjevně odhodlaný si ji získat. „Mám magisterský titul ze Stanfordu v oboru historie dvacátého století a jako druhý obor jsem měl americkou literaturu."

Gwen nepatrně zvedla hlavu. „Musím přiznat, že jste mě překvapil. Jak se probůh stalo, že jste skončil jako bulvární fotograf?"

Peter krátce pohlédl z okna. „Musel jsem se něčím živit. Ale to už by o mně stačilo." Vrátil se pohledem k ní. „Důležité je, že mám smlouvu na knihu a že při práci na ní budu moct konečně pořádně využít svoje badatelské schopnosti. A právě proto tady teď sedím a doufám, že se nade mnou smilujete, paní Hollingsworthová." Věnoval jí šibalský úsměv. Gwen tušila, že jeho chlapecký šarm na ženy obvykle zabírá a pomáhá mu dostat, co chce.

„Můžete mi říkat Gwen," opáčila chladně.

„Prima, Gwen. Nebudu už chodit kolem horké kaše. Jsem tady, protože potřebuju vaši pomoc."

Gwen s ním začínala ztrácet trpělivost. „Můžu vás samozřejmě provést po muzeu, když budete chtít, ale z exponátů

si můžete udělat obrázek sám. Možná byste se tu spíš radši porozhlédl samostatně. Máme tu Scarlettiny róby a šperky, i některé slavné kostýmy z jejích filmů. V patře najdete její pokoj a další místnosti zrekonstruované do podoby, v jaké se nacházely, když tu Scarlett žila. Mimoto vám samozřejmě ráda umožním přístup do archivu, ten je taky nahoře. O sbírky se nám tu brigádně stará jedna studentka. Všechno je roztříděné chronologicky, od Scarlettina dětství až do její smrti v devětasedmdesátém roce."

Peter lehce svraštil obočí, jako by měl pocit, že se před ním Gwen snaží něco utajit. „A co ten rok, který strávila v New Yorku?"

„Na co narážíte?" opáčila Gwen bleskově. Přehodila nohu přes nohu a začala jí pohupovat.

„O tomhle období se mi toho nepodařilo moc najít. Nemám žádné dopisy z té doby ani nic takového."

„To proto, že se v tom roce nic moc nestalo," konstatovala Gwen a lehce pokrčila rameny. „Vydala se tam, protože chtěla rozjet hereckou kariéru, a rozhádala se kvůli tomu s rodinou. Její otec neschvaloval, že utekla z domova, aby se stala herečkou, a byl přesvědčený, že se jí to nepovede. Proto nikomu nepsala – jelikož se jí nedařilo. Ale potom se sebrala a vyrazila do Hollywoodu a pak… No, dál už to znáte."

Peter se na ni díval, jako by věděl něco, co Gwen ne.

„Co?" zareagovala Gwen. „Jestli chcete psát její životopis, tak přece musíte tohle všechno vědět. Nebo aspoň doufám. Je to všechno na Wikipedii."

„Jasně, tohle všechno už znám," přisvědčil. „Ale trochu jsem zapátral a chtěl bych zjistit jednu věc… vlastně kvůli tomu jsem sem letěl. Chtěl jsem se zeptat, jestli Scarlett někdy nestrávila nějaký čas na Aljašce."

Gwen začala pohupovat nohou trochu rychleji. „Pokud vím, tak ne. Proč?"

Peter se sklonil pro tašku na podlaze, rozepnul zip a vytáhl složku s dokumenty. „Na tohle jsem narazil před pár měsíci. Díval jsem se zrovna v televizi na dokument o zemětřesení na Aljašce v roce 1964. Slyšela jste o něm někdy?“

„Ehm…“

„Bylo to druhé největší zemětřesení všech dob,“ vysvětlil. „Hned po tom v Chile v roce 1960. Na Richterově škále mělo sílu devět celých dva.“

„No páni.“ Gwen upřeně hleděla na složku v jeho klíně a přála si, aby jí konečně ukázal, co v ní má. „A co má společného se Scarlett?“

Srdce se jí rozbušilo. Všeobecně byla považována za největší světovou znalkyni Scarlett Fontaineové. S nasazením se věnovala péči o její legendární odkaz. Copak by tenhle bulvární fotograf mohl objevit něco, o čem ještě nevěděla?

Konečně Peter vytáhl ze složky fotokopii nějakého článku ze starých novin a podal ji Gwen přes stůl. Gwen si přečetla titulek na začátku stránky.

VÝPADEK PROUDU NADÁLE TRVÁ

„Nejde o ten hlavní článek,“ vysvětlil Peter a ukázal na postranní lištu. Byla v ní fotografie mladého muže, který s úsměvem držel v náručí miminko. Gwen přečetla popisek nahlas. „Radostné shledání ve Valdezu: V kočárku, který plul ve vodě mezi troskami městských doků zničených přívalovou vlnou, bylo nalezeno živé dítě. Kojence se podařilo zachránit a v pořádku vrátit jeho nešťastné matce, která při otřesech utrpěla zranění.“

„Pořádně se podívejte na tu ženu v nemocniční posteli,“ pobídl ji Peter.

Gwen se s přimhouřenýma očima zadívala na černobílou fotografii. V břiše se jí rozlilo horko.

„To je přece Scarlett," pokračoval Peter. „Nemyslíte? Pokud ne, tak musela mít dvojče, nebo nějakou dvojnici, která jí byla k nerozeznání podobná."

Gwen bušilo srdce jako o závod. Několik vteřin ze sebe nedokázala vypravit slovo. Oddálila si papír na délku paže, aby si ženiny rysy mohla lépe prohlédnout. „Rozhodně vypadá jako ona. Ale to není možné."

„Proč by nebylo?" zeptal se Peter. „Hledal jsem všude možně, a nepodařilo se mi najít jediný záznam o tom, že by buď Scarlett Fontaineová nebo Valerie McCarthyová byla v roce 1964 v New Yorku. A pak jsem uviděl tohle. Úplnou náhodou. Prostě jsem se jednou večer díval na televizi a…"

Gwen zavrtěla hlavou a fotografii mu vrátila. „Nemůže to být ona, protože Scarlett žádné děti neměla."

„Víte to jistě? Možná právě proto tenkrát odešla z domova – protože byla těhotná. Možná ji rodiče poslali pryč, aby tam porodila a pak dala dítě k adopci. Takové věci se tenkrát děly každou chvíli. A víte přece, jak byl její otec přísný."

„Dobře, ale ani tak to nemůže být Scarlett," trvala na svém Gwen. „Někdo z rodiny by o tom přece musel vědět!"

„No tak si to nechal pro sebe," namítl Peter. „Právě proto přece tenkrát posílali neprovdané dívky pryč, aby porodily někde v utajení a nikdo se o tom nedozvěděl."

Gwen chvíli mlčela a uvažovala. Potom zhluboka vydechla. „Ukažte mi to ještě." Vzala si od něj článek a znovu si pročetla popisek u fotografie. „Nikde tady nestojí její jméno. Neobjevil se pak ještě nějaký navazující článek?"

„Bohužel ne," informoval ji Peter smutně. „Prošel jsem všechny místní noviny, všechna čísla ještě po celé týdny potom. Nikde ji neoznačili jménem a toho chlápka taky ne."

Gwen vložila kopii novinové stránky zpátky do složky a zaklonila se v křesle. „No, rozhodně je to zajímavé." Pohlédla na Petera. „Proto vám nakladatelství dalo tu smlouvu? Protože

si myslí, že se vám možná povede odhalit nějaké skandální rodinné tajemství, které šokuje celý svět, a z knížky bude bestseller?“

Peter mírně přikývl. „Scarlett Fontaineová byla miláček celé Ameriky. Dokonalá, nevinná hollywoodská princezna, která neměla jedinou chybu. Musíte uznat, že by to byla opravdová bomba.“

Gwen zaklonila hlavu a obrátila oči ke stropu. „Já to věděla. Neříkala jsem to? Bulvární škvár.“

„Ne!“ Peter zavrtěl rozhořčeně hlavou. „To vůbec nemám v plánu.“

„Ale jak by to mohlo Scarlettině památce prospět?“ opáčila Gwen a pohlédla mu do očí.

Pokrčil rameny. „Nikdo není dokonalý.“

Gwen si zamnula prsty kořen nosu. „Nejradši bych vás odsud vyhodila, ale je mi jasné, že byste se prostě sebral a napsal si o Scarlett, co budete chtít – hlavně když se prodá hodně výtisků.“

„To není pravda!“ bránil se. „Přijel jsem, abych tady zjistil, co se dá. Hledám fakta a hodlám řádně citovat všechny zdroje.“

S pocitem, že byla právě poražena, Gwen přikývla. „Fajn. Jak jsem říkala, klidně si celý archiv projděte, ale ručím vám za to, že žádné zmínky o Aljašce nenajdete. Kdyby tam něco bylo, dávno bych o tom věděla.“

„Protože vy víte všechno?“ zeptal se poněkud provokativně.

Gwen se nedala. „Jenom nechci, abyste chodil po městě, všude strkal nos a šířil o Scarlett nějaké drby. Ona je náš národní poklad.“

„To já vím.“

„Můžete mě aspoň informovat, pokud něco najdete?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil. „Ale vy jste tady doma a znáte celé město mnohem líp než já, takže bych ocenil vaši pomoc. Jenom nezapomeňte, že je to můj příběh. Já jsem tu informaci

objevil. A vůbec by se mi nelíbilo, kdybyste mi ho vyfoukla a dala to na internet dřív, než knížka vyjde."

Gwen se opřela o stůl. „Slibuju, že nic takového neudělám. Ale na oplátku mi taky musíte něco slíbit."

„A co by to mělo být?"

Gwen ukázala na složku. „Za prvé bych ráda měla kopii té fotky."

Peter znovu vytáhl papír ze složky a podal jí ho. „Klidně si nechte tuhle. Mám další. Ale nechte si ji pro sebe, prosím."

„Nechám." Gwen položila fotografii na stůl. „A za druhé, pokud objevíte nějaké primární zdroje, které vám pomohou vaši teorii prokázat, ráda bych si je zamluvila pro naše sbírky." V duchu už viděla novou výstavu, uvedenou u příležitosti vydání jeho knihy – tedy pokud by se jeho teorie ukázala jako pravdivá. O čemž Gwen stále nebyla přesvědčená.

„Dohodnuto," řekl Peter. „Je to všechno? Ještě něco?"

„Už mě nic nenapadá."

„Prima." Zastrčil složku zpátky do brašny a zvedl se z křesla. „A teď bych si asi rád prošel expozici."

„Samozřejmě," souhlasila Gwen a též se postavila. „A až skončíte, vezmu vás do archivu. Naše brigádnice dorazí v deset. Jmenuje se Susie a pomůže vám najít všechno, co budete potřebovat."

„Výborně." Peter sáhl do zadní kapsy kalhot pro telefon. „Přidáme si jeden druhého do kontaktů, ano? Abychom si mohli psát zprávy. Dám vám vědět, pokud objevím něco pořádně pikantního."

„Jsem si jistá, že nic takového nenajdete," odsekla. „A proboha vás prosím, neříkejte ‚pikantní'."

Peter zvedl oči od displeje a zasmál se. „Vy si Scarlett pořádně hlídáte, co?"

Gwen se rozhodla ponechat jeho slova bez odpovědi. Vzájemně si vyměnili telefonní čísla a uložili si je. Peter se otočil,